

Lukáš pokrčil rameny a odpověděl: „To nevíme. Zítra nebo pozítří. Přesný čas ještě musí propočítat.“

„Dobře,“ zamumlala a zavřela oči. Její dech se zklidnil a zpomalil. Víčka se jí přestala chvět.

„Myslím, že usnula,“ zašeptala Sára a vstala. „Lukáši, mohl bys... mohl bys ji vyléčit?“

Strážce překvapeně zamrkal. „Vždyť nechce,“ namítl tiše.

„Já vím. Ale prosím, udělej to. Nechci odjet a nechat ji tady v tomhle stavu.“

„Dobře,“ souhlasil a poklekl vedle spící dívky. „Musíš si však uvědomit, že léčit rány není to samé jako léčit nemoc. Moje moc není neomezená. Můžu uzdravit tělo, ale choroba nezmizí. S ní si musí poradit sama.“

Sára přikývla. Lukáš napřáhl ruku nad Leinu hlavu a zhluboka se nadechl. Z jeho dlaně začala proudit nafialovělá záře. Na čele se mu objevily krůpěje potu.

Po chvíli se odtáhl a postavil se. V tom okamžiku se mu však zamotala hlava, až se musel oprít.

„Co se stalo?“ zeptala se starostlivě Sára.

„Nevím,“ odpověděl zmateně. „Jako by moje magie neměla takový účinek, jaký by mít měla.“

„Nepomohlo to?“

„Pomohlo, potřeboval jsem na to však mnohem víc energie, než jsem čekal. Možná za to může ten lektvar. Třeba nepotlačuje jenom její schopnosti, ale i moje.“

Sára se zamračila a pohlédla na svou sestru. Skutečně už vypadala líp. Rozhodně však ne zdravě. Nikolaj si vyskočil na pohovku a uvelebil se vedle své majitelky, jako kdyby tak všem chtěl ukázat, že ji ohlídá.

Lukáš vzal Sáru jemně za ruku a odvedl ji z místnosti. Dveře se za nimi zavřely s tichým cvaknutím a ztlumily zvuky jejich kroků. Štěně zvedlo hlavu a zastříhalo ušima. Potom si však znovu lehlo a zavřelo oči.

6

Temná

Sára si neochotně oblékla dlouhý plášť, který jí přinesl Lukáš, a sepnula ho sponou. Stříbřitá látka jí sklouzla po těle jako závan větru. Strážce ji sledoval ustaraným pohledem. Nemohl si nevšimnout, jak byla celou dobu neklidná a roztěkaná.

„Doufala jsem, že nás nezavolají tak brzy. Sotva vyšlo slunce,“ poznamenala Sára sklíčeně.

„Já vím. Ale než se vydáme na Salemon, musíme se stavit na Adiš Shokat. A navíc ti musím vysvětlit, jak nás správně nasměrovat při přenosu. Nerad bych se ocitl někde úplně jinde,“ řekl Lukáš.

„Ušlo mi něco? Já přece neumím přenášet!“

Strážce se zašklebil. „Promiň, zapomněl jsem tě varovat. Jde o to, že já jsem na Salemonu nikdy nebyl. Vlastně za posledních třicet let nikdo. Ty jo. Takže budeme potřebovat, aby sis pořádně vybavila místo, kde se máme objevit. Zbytek už zařídím já.“

„To nebude problém,“ přikývla. „Na to místo se nedá zapomenout. Jenže za ty roky se tam mohlo mnohé změnit.“

„To nevádí. Nejde ani tak o obraz místa jako takového, ale o představu prostoru.“

„Česky prosím,“ ušklíbla se Sára.

Lukáš se váhavě podrbl na hlavě a přemýšlel, jak nejlépe to vysvětlit. „Je to jako adresa. Taky najdeš místo určení spíš podle ní než podle popisu domu. Například kdybych se chtěl přenést do lesa